

Στέλιος Κυριακίδης (1910-1987) - Ο απόγονος του Φειδιππίδη

«Πως θα μπορούσα να κερδίσω ποτέ έναν τέτοιον αθλητή; Εγώ έτρεχα για τον εαυτό μου κι αυτός για μια ολόκληρη πατρίδα».

Τζόνι Κέλι (μαραθωνοδρόμος)

Ο Στέλιος Κυριακίδης ήταν αθλητής δρόμων ημιαντοχής και αντοχής, με ιδιαίτερη έφεση στον μαραθώνιο. Έγινε παγκοσμίως γνωστός, όταν κέρδισε τον διάσημο Μαραθώνιο της Βοστώνης, το 1946, χρησιμοποιώντας αυτήν την περιφανή νίκη ως όχημα ευαισθητοποίησης της κοινής γνώμης για την δραματική κατάσταση της Ελλάδος. Γεννήθηκε στις 4 Μαΐου 1910 στο χωριό Στατός της Πάφου στην Κύπρο. Ήταν γιος των αγροτών Γιάννη και Ελένης Κυριακίδη. Από μικρός είχε το μικρόβιο το τρεξίματος, καθώς οι συχωριανοί του τον θυμόνταν να τρέχει με την παραμικρή αιτία κι αφορμή. Συνήθως «πεταγόταν» μέχρι το απέναντι χωριό που απείχε 15-20...χιλιόμετρα. Έβγαλε το Γυμνάσιο στην Πάφο κι από την εφηβική του ηλικία άρχισε να παίρνει μέρος σε αγώνες· αρχικά σε αγώνες ως αθλητής του χωριού του και στην συνέχεια, από το 1930, ως αθλητής του Γυμναστικού Συλλόγου «Ολύμπια» της Λεμεσού· σύλλογο τον οποίο δεν εγκατέλειψε, μέχρι και το τέλος της αθλητικής του σταδιοδρομίας, παρ' ότι σύντομα, θα μετακομίσει και θα εγκατασταθεί στην Αθήνα, έχοντας εργαστεί προηγουμένως, για ένα διάστημα, σαν υπάλληλος του Δήμου Λεμεσού.

Στην Ελλάδα και στην Αθήνα, θα εργαστεί ως υπάλληλος (εισπράκτορας) της Ηλεκτρικής Εταιρείας (Δ.Ε.Η.), χωρίς να εγκαταλείψει τον αθλητισμό και τις μεγάλες αποστάσεις. Θα σαρώσει τα μετάλλια σε Ελλάδα και Βαλκάνια με τα χρώματα της Ελλάδος, όπου για αρκετά χρόνια ήταν ο αδιαμφισβήτητος πρωταθλητής. Ο Κυριακίδης ήταν αυτός που κατέρριψε την πανελλήνια επίδοση του Σπύρου Λούη στον Μαραθώνιο· μια επίδοση τεσσάρων περίπου δεκαετιών. Ο Λούης μάλιστα, φέρεται να υποδέχεται τον Κυριακίδη στο σπίτι του στο Μαρούσι και χαμογελώντας να του λέει: *«Παιδί μου Στέλιο, να τρέχεις πάντα, γιατί εμείς οι Έλληνες γεννηθήκαμε για να τρέχουμε. Μόνο έτσι καταφέραμε να ζήσουμε τόσους αιώνες».*

Λίγο μετά την είσοδο των Γερμανών στην Αθήνα, το 1941, ο Στέλιος Κυριακίδης θα νυμφευθεί την σύντροφό του Ιφιγένεια και μαζί θ' αποκτήσουν τρία παιδιά: Την

Ελένη, την Μαίρη και τον Δημήτρη. Τα χρόνια της Κατοχής, θα είναι δύσκολα για τον Στέλιο Κυριακίδη, όπως και για όλους τους Έλληνες. Όπως έλεγε κι ίδιος, το γαμήλιο δώρο του ήταν ένα ψωμί (κι αυτό μισό), ενώ λόγω της σχετικής αναγνωρισιμότητάς του, κατάφερνε να εξασφαλίζει που και και που, μερικά λαχανικά. Η αθλητική ιδιότητα, θα του σώσει την ζωή, όταν συνελήφθη απ' τους Γερμανούς στο Χαλάνδρι, το 1943, με άλλα 49 άτομα ως αντίποινα για τον φόνο ενός Γερμανού. Ο Γερμανός αξιωματικός υπηρεσία -που συμπτωματικά ήταν κι ο ίδιος μαραθωνοδρόμος-, θα τον αφήσει ελεύθερο, όταν θα διαπιστώσει ότι ο Κυριακίδης έχει συμμετάσχει στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1936 στο Βερολίνο (για καλή του τύχη, είχε στο πορτοφόλι του που το έψαξαν, εκτός από την ταυτότητά του και την κάρτα διαπίστευσης στους αγώνες). Οι υπόλοιποι εκτελέστηκαν... Όπως αναφέρει ο γιος του, Δημήτρης Κυριακίδης, *«Μια άλλη φορά, όταν οι Γερμανοί εισέβαλαν στο σπίτι μας, βρήκαν ένα άλμπουμ με φωτογραφίες από τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου. Στην πρώτη σελίδα ήταν ο Χίτλερ. "Χάιλ Χίτλερ!" είπαν και εξαφανίστηκαν. Έτσι εδόθη εντολή να μην πηγαίνει κανείς στο σπίτι του Κυριακίδη. Από τότε ο πατέρας μου έκρυβε στο υπόγειό μας τους συμμάχους που έπεφταν με τα αλεξίπτωτα και έφευγαν αργότερα στην Αίγυπτο».*

Στον δρόμο για την Βοστώνη μετ' εμποδίων

Το 1946, κι ενώ η Ελλάδα μαστίζεται από φτώχεια κι ανέχεια· συνέπειες της γερμανικής Κατοχής που έληξε το 1944 και του Εμφυλίου Πολέμου, που ακολουθεί αμέσως μετά, ο Κυριακίδης αποφασίζει να συμμετάσχει στον πεντηκοστό -και περίφημο- Διεθνή Μαραθώνιο της Βοστόνης στις Η.Π.Α., στις 20 Απριλίου 1956, μετά από τιμητική πρόσκληση των διοργανωτών. Τα κίνητρά του όμως, δεν είναι μόνο αθλητικά. Θέλει με την συμμετοχή του να ευαισθητοποιήσει τον κόσμο και την διεθνή κοινή γνώμη για το ελληνικό δράμα. Οι δυσκολίες και τα εμπόδια αρκετά. Ο Κυριακίδης έχει να αγωνιστεί σε Μαραθώνιο σχεδόν 5 χρόνια· είναι σχεδόν απροπόνητος, αδύναμος και υποσιτισμένος. Τα τελευταία δε, φρόντιζε να του τα υπενθυμίζει και η σύζυγός του: *«Είσαι τρελός; Έτσι κοκαλιάρης όπως είσαι θα πεθάνεις!»*. Αυτός όμως το έχει βάλει σκοπό και ξεκινάει τις προπονήσεις ακόμη και μέσα στο χιόνι, φτάνοντας στο σημείο κάποια στιγμή να λιποθυμήσει απ' την εξάντληση.

Οι πρώτες δυσκολίες θα προκύψουν, όταν ο ΣΕΓΑΣ θα δηλώσει αδυναμία να ταχυδρομήσει την απαραίτητη βεβαίωση με την οποία πιστοποιούνταν ότι ο Κυριακίδης ήταν ερασιτέχνης αθλητής, καθώς δεν υπήρχαν χρήματα ούτε για

γραμματόσημα! Ο Κυριακίδης προσπαθεί να αποκτήσει βίζα. Η απάντηση όμως θα τον απογοητεύσει: Βίζα λαμβάνουν μόνο οι Αμερικανοί υπήκοοι. Τελικώς, ο Κυριακίδης θα εκμεταλλευτεί την γνωριμία του με τον πρόξενο κι αφού εξασφαλίσει και την απαραίτητη ενυπόγραφη συγκατάθεση της συζύγου του, θα αποκτήσει την πολυπόθητη βίζα. Σύντομα όμως θα έρθει αντιμέτωπος με άλλο πρόβλημα. Συνειδητοποιεί, πως αν ταξιδέψει με πλοίο, θα χάσει πολλές και αναγκαίες προπονήσεις, ενώ δεν αποκλείεται να χάσει και τον ίδιο τον αγώνα. Η λύση είναι μία: Να μεταβεί αεροπορικώς από το Παρίσι. Το ποσό όμως τεράστιο: 575 δολάρια, όταν ο μισθός του ήταν μόλις 50. Όπως έλεγε ο Κυριακίδης, «Όταν άκουσα το ποσόν τρελάθηκα. Εκείνη την ημέρα θα πήγα 30 φορές πάνω κάτω την οδό Σταδίου». Αποφασίζει να πουλήσει την ηλεκτρική του κουζίνα και το ραδιόφωνο. Σκοντάφτει όμως στις αντιρρήσεις της συζύγου του, που δεν ήταν καθόλου διατεθειμένη να αποχωριστεί την κουζίνα της και δεν πείστηκε καθόλου από τις υποσχέσεις του, ότι θα της πάρει καινούργια όταν επιστρέψει από την Αμερική. Τα χρήματα όμως, έτσι κι αλλιώς, και πάλι δεν θα ήταν αρκετά για να καλύψουν το κόστος των εισιτηρίων. Σε μια απέλπιδα προσπάθεια στρέφεται στην Ηλεκτρική Εταιρία, η οποία του είχε ήδη κάνει δώρο δυο μήνες άδεια και 200 δολάρια. Μετά από ικεσίες, ο Κυριακίδης, κατορθώνει να πάρει μια επιταγή των 1.000 δολαρίων. Η «οδύσσειά» του όμως δεν τελείωσε εδώ, καθώς η τράπεζα αρνήθηκε να του δώσει συνάλλαγμα. Αγανακτισμένος ο Κυριακίδης πάει στον διευθυντή και του λέει: «*Τρέχω για την Ελλάδα από το 1933· αγωνίζομαι για τη γαλανόλευκη· δεν είμαι κανένας τυχοδιώκτης*». Τελικά, με τα πολλά, ξεπεράστηκε κι αυτό το εμπόδιο, ο Κυριακίδης πήρε τα χρήματα και στις 4 Απριλίου 1946, σε ηλικία 36 ετών, επιβιβάστηκε για πρώτη φορά στη ζωή του σε αεροπλάνο, για να πετάξει για την Αμερική...

Εκεί, οι γιατροί θα εκφράσουν τις αντιρρήσεις τους για την συμμετοχή του στον αγώνα, καθώς ήταν εξαιρετικά αδύναμος και καχεκτικός και υπήρχαν φόβοι πως δεν θα μπορέσει να αντέξει την εξαντλητική διαδρομή. Οι αντιρρήσεις θα καμφθούν με την παρέμβαση της αθλητικής ομοσπονδίας. Οι ομογενείς τον υποδέχονται σαν ήρωα. Ο Κυριακίδης είχε ξανατρέξει, πριν τον πόλεμο, στον Μαραθώνιο της Βοστώνης του 1930, αλλά εγκατέλειψε γιατί τον πλήγωσαν τα καινούργια αθλητικά υποδήματα που φορούσε. Αυτή τη φορά όμως ήταν αποφασισμένος. Δίνει υπόσχεση, πως δεν θα εγκαταλείψει αυτή τη φορά. Έχει κι έναν επιπλέον λόγο όμως: «*ΗΡΘΑ ΝΑ ΤΡΕΞΩ ΓΙΑ ΕΦΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ*», θα δηλώσει κατά την παραμονή του στην Αμερική. Οι ομογενείς τον βοηθούν όπως μπορούν στην μεγαλειώδη του προσπάθεια, με

πρώτον και καλύτερον έναν εκ των μαγείρων του ξενοδοχείου όπου διέμεινε καθ' όλη την διάρκεια της παραμονής του μέχρι τον αγώνα. Ο μάγειρας, ο οποίος τύχαινε να είναι και Έλληνας, φρόντισε να κάνει ότι μπορεί για να...δυναμώσει τον χλωμό και «κοκαλιάρη» Κυριακίδη. Και δεν τα κατάφερε κι άσχημα... Πέντε κιλά πήρε μέσα σε λίγες ημέρες... Ακόμη όμως και την ημέρα του αγώνα οι γιατροί θα εκφράσουν και πάλι τις αντιρρήσεις τους, κάτι που οδηγεί τον Κυριακίδη να υπογράψει υπεύθυνη δήλωση, πως είναι απόλυτα ενήμερος για τους κινδύνους, αναλαμβάνοντας όλη την ευθύνη.

Ο μεγάλος θρίαμβος

Η έναρξη του αγώνα θα δοθεί στις 12 το μεσημέρι της 20ής Απριλίου 1946. Στο χέρι του κρατά διπλωμένο ένα χαρτάκι που του έδωσε κάποιος πριν τον αγώνα, με την υπόσχεση να το διαβάσει λίγο πριν την έναρξη. Το χαρτάκι γράφει από την μια πλευρά «Ή ταν ή επί τας» και στην άλλη «Νενικήκαμεν»... Ο Κυριακίδης τρέχει με μεγάλα ονόματα της εποχής: Τον Άγγλο Κένεθ Μπέιλι, τον Αμερικανό Τζόνι Κέλι - παλιό νικητή της διαδρομής-, τον Καναδό Κοτέ κ.ά. Παίρνοντας τον αριθμό 77 (θεωρούσε τον αριθμό 7, ως τον τυχερό αριθμό των Ελλήνων· άρα με το 77, δυο φορές τυχερός), ξεκινά τον αγώνα επιφυλακτικά. Ακολουθώντας την τακτική που ακολουθούσε πάντοτε, φροντίζει να μην σπαταλήσει δυνάμεις από την αρχή. Δεν κοιτάζει πίσω, μόνο μπροστά, γιατί πιστεύει πως «όταν ένας μαραθωνοδρόμος κοιτάζει πίσω του, δίνει φτερά στον αντίπαλο». Αποφασίζει να επιταχύνει από το μέσον της διαδρομής (όπως έλεγε κι ίδιος, είχε βάλει σαν «σημάδια» διάφορα κτήρια και τοποθεσίες, αλλά και τα...παντελονάκια των συναγωνιστών του).

Προσπερνά τους αντιπάλους του έναν έναν και στα τελευταία χιλιόμετρα της διαδρομής, προπορεύεται με τον Τζόνι Κέλι. Οι ομογενείς αλλά και οι Αμερικανοί που παρακολουθούν με αγωνία τον αγώνα, προσπαθούν να τον ενθαρρύνουν. Ένας ομογενής, θέλοντας να τον βοηθήσει, του προσφέρει ένα πορτοκάλι, τον χτυπά ενθαρρυντικά στην πλάτη και μπερδεύεται στα πόδια του, κάνοντας τον να χάσει τον ρυθμό του και πολύτιμο έδαφος. Δεν το βάζει όμως κάτω και συνεχίζει προσπερνώντας τους αντιπάλους του. Ένας άλλος Έλληνας σε κάποια στιγμή του λέει: «Καλά πας, Στέλιο! Έστω δεύτερος...». Ο Κυριακίδης πεισμώνει και ξεχύνεται μπροστά. Λίγο παρακάτω, ένας Αμερικανός δημοσιογράφος που παρακολουθεί τον αγώνα με αυτοκίνητο, τον πληροφορεί πως «ο Κέλι “έσπασε”» και πως «είναι ώρα να φύγει». Και πράγματι φεύγει, προσπερνώντας τον - έκπληκτο- Κέλι. Τότε θα συμβεί και κάτι, που ο ίδιος ο Κυριακίδης θυμόταν πάντα με συγκίνηση... Ένας ηλικιωμένος Έλληνας θα πεταχτεί μπροστά του και σχεδόν

ικετεύοντάς τον, θα του φωνάξει: «ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΕΛΙΟ ΜΟΥ! ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΟΥ!»... Αυτή η ικεσία-έκκληση θα βάλει φτερά στα πόδια του Στέλιου Κυριακίδη που θα τα δώσει όλα για να θωρακίσει και να κατακτήσει την νίκη. Και την κατάκτησε, τερματίζοντας πρώτος με χρόνο 2:29:27, φωνάζοντας στον τερματισμό «ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!» (For Greece). Χρόνος που αποτέλεσε καλύτερη πανευρωπαϊκή επίδοση και ταυτόχρονα πανελλήνια που κράτησε για 22 χρόνια (ο ίδιος μάλιστα, ήταν κριτής, όταν καταρρίφθηκε η επίδοσή του από τον Δημήτρη Βούρο).

Ήταν πλέον γεγονός... Ο «νέος Φειδιππίδης» όπως τον ονόμασαν οι Αμερικανοί, ήταν ο μεγάλος νικητής, σκορπίζοντας ρίγη συγκινήσεως στους απανταχού Έλληνες. Μια από τις πρώτες ερωτήσεις που δέχθηκε ο Κυριακίδης μετά τον θρίαμβό του ήταν: «Τι θα ήθελες να κάνουμε για σένα;». Ο Κυριακίδης, απαντώντας λακωνικά, είπε: «Για μένα τίποτα. Μόνο για την Ελλάδα...», ενώ δεν παρέλειπε να λέει σε όσους πήγαιναν να τον συγχαρούν: «Σας παρακαλώ, μην ξεχάσετε τη χώρα μου». Ο μεγάλος του αντίπαλος, Τζόνι Κέλι σε μια επίδειξη ευγενούς άμιλλας, όταν ρωτήθηκε γιατί δεν κατάφερε να κερδίσει τον αγώνα - όντας ως ο επικρατέστερος υποψήφιος για την νίκη- και τον Κυριακίδη, απάντησε: «Πως θα μπορούσα να κερδίσω ποτέ έναν τέτοιον αθλητή; Εγώ έτρεχα για τον εαυτό μου κι αυτός για μια ολόκληρη πατρίδα». Ο Στέλιος Κυριακίδης, δεν θα παραλείψει να ενημερώσει την Ηλεκτρική Εταιρεία, με τα χρήματα της οποίας βρέθηκε στην Αμερική, μ' ένα τηλεγράφημα: «Ενίκησα με δεύτερον τον Κέλι και τρίτον τον Κοτέ. Αγών σκληρός. Ευτυχής διότι ενίκησα».

Στην εφημερίδα της Βοστώνης «Boston Sunday Post», στις 21 Απριλίου 1946, ο δημοσιογράφος Άρθουρ Ντάφι, σ' ένα άρθρο του με τίτλο «Η νίκη ανήκει σε δύο έθνη» («Victory Belongs To Two Nations»), θα γράψει: «Έχω ξαναδεί πολλούς αθλητές να κλαίνε είτε από χαρά για το θρίαμβό τους είτε από λύπη για την ήττα τους. Αυτός ο Αθηναίος με τα ευγενή αισθήματα δάκρυσε αληθινά, με δάκρυα που έβγαιναν μέσα από τη δυνατή ελληνική καρδιά του. Μια καρδιά που δεν τον πρόδωσε στα 26 μίλια που διήνυσε, αλλά που κόντεψε να σπάσει όταν έφτασε στο τέρμα, τόσο από περηφάνια για τη νίκη του όσο και από θλίψη για τις κακουχίες που περνούσε η πατρίδα του».

Το «Πακέτο Κυριακίδη» και η επιστροφή στην Ελλάδα

Ο συγκινητικός αγώνας και η ανιδιοτελής νίκη του Κυριακίδη, προκάλεσε ένα κύμα συμπάθειας στους Αμερικανούς και πολύ περισσότερο στους Έλληνες ομογενείς. Ο Στέλιος Κυριακίδης, μετά την νίκη του, παρέμεινε για σχεδόν έναν μήνα στην

Αμερική, με μοναδικό σκοπό να προκαλέσει την ευαισθητοποίηση της κοινής γνώμης και την συγκέντρωση βοήθειας για την δοκιμαζόμενη Ελλάδα. Οι Αμερικανοί θέλησαν να τον κάνουν επαγγελματία αθλητή, προσφέροντάς του χρήματα, ενώ δεν έλειψαν και οι προτάσεις να γίνει ηθοποιός στο Χόλιγουντ. Ο Κυριακίδης αρνήθηκε κάθε πρόταση. Δεν είχε σκοπό να μείνει στην Αμερική. Ήθελε να πάρει βοήθεια και να επιστρέψει στην Ελλάδα. Και τα κατάφερε αρκετά καλά. Συγκεντρώθηκε ένα σεβαστό ποσό της τάξεως των 250.000 δολαρίων, ενώ κατάφερε να γεμίσει και δύο πλοία -προσφορά της οικογένειας Λιβανού- με είδη πρώτης ανάγκης, όπως τρόφιμα, ρούχα και φάρμακα, τα οποία αποτέλεσαν μια μικρή ανάσα εκείνη την εποχή για τους εξαθλιωμένους Έλληνες. Η βοήθεια αυτή που κατάφερε να συγκεντρώσει ο Κύπριος αθλητής, ονομάστηκε «Πακέτο Κυριακίδη». Εξαιτίας μάλιστα, της δημοσιότητας που έδωσε ο Κυριακίδης για την τραγική κατάσταση στην Ελλάδα, έναν χρόνο αργότερα (Μάιος 1947), επισπεύσθηκε και επίδοση 400.000 δολαρίων ως μέρος της αμερικανικής οικονομικής βοήθειας (επί συνόλου 366 εκατομμυρίου δολαρίων), γνωστής ως «Σχέδιο Μάρσαλ».

Στην Ελλάδα επέστρεψε στις 23 Μαΐου 1946. Εκείνη την ημέρα ο Στέλιος Κυριακίδης ήταν ολόκληρη η Ελλάδα. Σχεδόν 1 εκατομμύριο κόσμος τον περίμενε για να τον αποθεώσει, να τον τιμήσει και να τον ευχαριστήσει, όταν πάτησε και πάλι το πόδι στην Ελλάδα, αποβιβαζόμενος από το αμερικανικό αεροπλάνο «Ακρόπολις». Η μεγαλειώδης πομπή, ξεκίνησε από το αεροδρόμιο, πέρασε από τον Άγνωστο Στρατιώτη, την Βουλή των Ελλήνων και το Δημαρχείο Αθηναίων. Η επίσημη τελετή έγινε στους Στύλους του Ολυμπίου Διός. Ο Κυριακίδης θα μιλήσει με λόγια συγκινητικά, που θα φέρει δάκρυα σε όσους τον ακούνε. Ένα κορίτσι, θα του προσφέρει μια ανθοδέσμη εκ μέρους του σχολείου της. Ο Κυριακίδης ευχαριστεί ξεσπώντας σε κλάματα, ενώ σε κάθε στιγμή δεν σταματά να δηλώνει «Είμαι υπερήφανος που είμαι Έλληνας»... Ο συγκεντρωμένος κόσμος τον φιλούσε, τον χειροκροτούσε και ζητωκραύγαζε σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Είναι χαρακτηριστικό, ότι χρειάστηκε 8 ώρες για να φτάσει μέχρι το σπίτι του στην Φιλοθέη. Για πρώτη φορά μάλιστα, μετά την Κατοχή, φωταγωγήθηκε προς τιμήν του και η Ακρόπολη.

Τιμές και διακρίσεις

ο Στέλιος Κυριακίδης τιμήθηκε πολλές φορές από διάφορους φορείς για την προσφορά του, όπως με τον «Μεγαλόσταυρο του Φοίνικος», από τον βασιλιά των Ελλήνων, καθώς και με άλλες διακρίσεις από διάφορους δήμους (Αθηνών,

Πειραιώς, Φιλοθέης, Πατρών κ.ά.), από τον κυβερνήτη της πολιτείας της Μασαχουσέτης (ΗΠΑ), από την Επιτροπή των Ολυμπιακών Αγώνων κ.ά. Στο αθλητικό μουσείο της Μασαχουσέτης των Η.Π.Α., υπάρχει μόνιμη έκθεση προς τιμήν του Στέλιου Κυριακίδη, με ονομασία «Στυλιανός Κυριακίδης - Τρέχοντας για την ανθρωπότητα». Ο δήμος του Χόπκιντον στη Μασαχουσέτη, έχει τοποθετήσει ένα γλυπτό που παρουσιάζει τον Στέλιο Κυριακίδη να τρέχει και δίπλα του τον Σπύρο Λούη να του δείχνει τον δρόμο προς την νίκη, κοντά στο σημείο εκκίνησης του Μαραθωνίου της Βοστόνης. Ένα αντίγραφο του ίδιου γλυπτού έχει τοποθετηθεί και στον «αδελφό» δήμο Μαραθώνα, στην Ελλάδα.

Ο Στέλιος Κυριακίδης, κατά την διάρκεια της αθλητικής του σταδιοδρομίας, εκτός από το χρυσό μετάλλιο στον Μαραθώνιο της Βοστόνης, έχει να παρουσιάσει:

- 1 χρυσό στα 1.000 μέτρα, στο Παγκύπριο Πρωτάθλημα.
- 1 χρυσό (1934) και 1 αργυρό μετάλλιο (1935) στα 1.500 μέτρα στο Παγκύπριο Πρωτάθλημα.
- 6 χρυσά μετάλλια στα 5.000 μέτρα: 3 στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα (1934, 1936, 1937, 1938) και 2 στο Παγκύπριο Πρωτάθλημα (1934, 1935).
- 8 χρυσά μετάλλια στα 10.000 μέτρα: 4 στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα (1934, 1936, 1937, 1938), 1 στο Παγκύπριο Πρωτάθλημα (1935), 2 στους Βαλκανικούς Αγώνες (1934, 1936) και 1 στους Ελληνο-Αιγυπτιακούς Αγώνες (1938).
- 9 χρυσά μετάλλια σε μαραθώνιους αγώνες: 3 στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα (1933, 1934, 1936), 2 στο Παγκύπριο Πρωτάθλημα (1934, 1935) και 4 στους Βαλκανικούς Αγώνες (1934, 1936, 1937, 1939).

Σημείωσε συνολικά 36 εθνικές επιδόσεις, ενώ με τα χρώματα της ελληνικής εθνικής ομάδας είχε συμμετάσχει και στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου (1936) και του Λονδίνου (1948), τερματίζοντας ενδέκατος και δέκατος όγδοος αντίστοιχα.

Ο ίδιος, μέχρι το τέλος της ζωής του, δεν σταμάτησε να ασχολείται με τον αθλητισμό, πότε ως προπονητής και πότε ως διοικητικός παράγοντας. Ο Στέλιος Κυριακίδης, δεν σταμάτησε ούτε το φιλανθρωπικό του έργο, όταν κόπασε ο θόρυβος γύρω του. Ειδικά μετά την απόσυρσή του από τους αγωνιστικούς χώρους, δεν σταμάτησε να βοηθά όπως μπορούσε, όσους αναξιοπαθείς είχαν ανάγκη, ενώ δεν σταματούσε να προτρέπει τα παιδιά να στραφούν στον

αθλητισμό. Δημιούργησε το γυμναστήριο και τον «Αθλητικό Όμιλο Φιλοθέης», ενώ ασχολήθηκε και με τον προσκοπισμό.

Ο Στέλιος Κυριακίδης πέθανε στις 10 Δεκεμβρίου του 1987, στη Αθήνα κι ετάφη στον Πύργο Κορινθίας, όπου είχε το εξοχικό του.